

Jo també sóc 'vintage'

Els reis m'han portat una BH", "Aquest quatre-llaunes és una carraca", "Aquestes filumines tenen més ratlles que el Cinexin", "Si no hi ha graciosa, porteu-me litines", "Ahir en vam veure una d'Andrés Pajares que només tenia un rombe però Déu n'hi do el que ensenyaven". Si heu entès què volen dir les afirmacions anteriors, és que, com jo, sou *vintage*. Són exemples extrets del llibre *Memòria vintage* (Empúries, 2020), de Vicenç Pagès Jordà, un diccionari que recull 400 conceptes vinculats als anys 70, 80 i 90. No hi espereu un desplegament frívol de nostàlgia inofensiva. Pagès Jordà ha realitzat un interessant exercici de memòria generacional, "una barreja d'espeleologia, de notaria, de crítica cultural, d'evocació, d'assaig, de microhistòria i d'autobiografia". Sense cap intenció de vindicar (ni, encara menys, enyorar) el passat, fa una reconstrucció personal del paisatge infantil i juvenil dels darrers *baby boomers*, els nascuts als anys 60. "La nostra intenció no és celebrar la nostàlgia -diu-, ni tampoc visitar el passat amb ira, sinó assajar una aproximació multiforme a uns anys que han contribuït a convertir-nos en el que som." Les entrades estan escrites amb una prosa carregada d'ironia -imprescindible quan es mira pel retrovisor- i l'autor s'expressa

en una primera persona del plural que tant serveix per assenyalar que es tracta d'una tria particular com per permetre que el lector s'hi identifiqui.

Personalment, podria subscriure fil per randa la majoria de les entrades del diccionari (casset, escai, EGB, fardar, Hanna-Barbera, hortera, Made in Japan, pijama, nunxaku, Mortadelo i Filemón, Ridley Scott, Uf, va dir ell, walkman...), n'hi ha unes quantes, és clar, que no em representen (Arsenal, Cienciologia, drugstore del Passeig de Gràcia, Lola Gaos, marcelino, meta...) i, naturalment, no hi són algunes de les que formarien part de la meva memòria *vintage* particular (heavy metal, tros, botifarra, vespino, escala en Hi-Fi, quintos, Big Ben...). El llibre no és una curiositat autocomplaent perquè els *baby boomers* puguem rememorar la nostra joventut i presumir d'haver viscut la millor època possible. Sempre des d'un punt de vista personal, amb moltes referències culturals, algunes entrades tenen un to divulgatiu o històric (Beatles, Canet Rock, censura), d'altres presenten un punt de vista filològic o sociolingüístic (cardar, flipar, ficar, fotre, punyeta, repera, rovell, titola, xava), n'hi ha que són un breu assaig reflexiu (atles, centre, fardar, final, comunista, generació Tap) i n'hi ha que gairebé es poden llegir com un document antropològic (paper, mili, quinquí, tribu, urbana). És el nostre paisatge *vintage*, un concepte que designa allò que, "sense arribar a ser una antigalla, ha envellit prou bé", com nosaltres.

